

eller Børge, kun behøver at ulejlige sig ud paa Gammeltorv og saa fat i den første den bedste og sige: gode Mand; jeg er kommen i en øjeblikkelig Forlegenhed, vil De ikke være saa god at gaa med ind og være min Kurator. Det gaar meget let, men for den Mand, der skal have Kurator, koster det 3 Kr., og det forekommer mig ikke at være nogen Nytte til at opretholde denne Lovbestemmelse for at skille Folk af med disse 3 Kr. Under Nr. 11 har jeg foreslaaet, at Ordene „sin Forsørgelsekommune“ skulle forandres til „Opholdskommunen“. Det er i og for sig, hvad der finder Sted nu; naar man skaffer Bevis fra Opholdskommunen, er det tilstrækkeligt efter den nuværende Praksis. Jeg tror, det vil gøre det lettere for den paagældende, der skal staffe disse Beviser, at han kan henholde sig til Opholdskommunen i Stedet for til Forsørgelsekommunen. Det er saaledes efter vor Fattiglovgivning, at de forskellige Kommuner, hvori Folk opholde sig, forsøge at styde dem fra sig, forinden de komme til under visse givne Forhold at yde noget til de paagældende. Under Nr. 19 har jeg foreslaaet at stryge den sidste Del af Flertallets Ændringsforslag under Nr. 18, hvori det foreslaar at ophæve Forloverbestemmelsen. Jeg er fuldstændig enig med Flertallet i, at denne Forloverinstitution have vi kun som en Levning fra gammel Tid, da Samfundet var mindre, og de enkelte Individuer derfor havde lettere ved at kende hinandens Forhold og derfor ogsaa med større Bægt kunde garantere for de enkelte Parterers Levevis, sædelige Opførsel og alt, hvad der ellers udtræves til at kunne være Forlover. Men efterhaanden som dette har forandret sig, og Storbyerne have udviklet sig, er denne Forloverinstitution efter min Mening gaaet over til at blive noget af et Stykke Humbug. Hvis en ung Mand eller Kvinde gifter sig, og Kvinden saa kommer hertil fra en af de østjydske Byer, hvor hun stadig har opholdt sig, og ikke har noget Bekendtskab her, medens Manden derimod har hjemme her, saa beder hun kun ham om at gøre hende den Tjeneste at staffe hende en Forlover, som Loven kræver. Det gaar han saa ind paa, fordi det nu en Gang er Coutume, som man finder sig i fra alle Sider. Jeg har heller ikke hørt nogen i Udvalget bestride, at denne Forloverinstitution var forældet, men man skal dog ikke efter min Mening, som Flertallet foreslaar, kun gøre Skridtet halvt, men derimod gøre det fuldt ud. Man kan jo lade de to Parter afgive en skriftlig Erklæring paa Tro og Love om, at de Betingelser, Loven fordrer, ere til Stede, og saa i øvrigt lade dem være

Straffelovens almindelige Bestemmelser undertastede, for saa vidt de afgive saft Erklæring. Jeg har derfor i mit Underændringsforslag til Ændringsforslag Nr. 18 tilladt mig at foreslaa, at der i Ændringsforslaget efter „Erklæring“ sættes Punktum, og at Resten udgaar, saaledes at det kommer til at hedde: „en af begge Parter hver for sig paa Tro og Love afgiven skriftlig Erklæring.“ Flertallet derimod foreslaar, at denne Erklæring skal være „forhnet med Paategning paa Tro og Love fra to paalidelige, med Forholdene nøje bekendte Mænd eller Kvinder om, at den, saa vidt de vide, er rigtig“, men jeg tror ikke, at det vilde have nogen som helst Betydning at have en saadan Bestemmelse. Enhver kan jo gaa hen og gøre Parterne den Tjeneste at underskrive paa Tro og Love: saa vidt de vide, thi dette Begreb: saa vidt de vide, er meget vagt. Jeg tror, det er rigtigst at gøre Skridtet fuldt ud og alene nøjes med Parternes Erklæring paa Tro og Love. Til § 2, som omhandler Udlændinges Forhold, har jeg stillet en mindre væsentlig Ændring, som gaar ud paa, at et Par Legitimationspapirer, som Paragraffen foreskriver, ikke behøver at fremlægges, nemlig Konfirmationsattest eller Udskrivningsattest fra Skolen. Der er jo nemlig Lande, i hvilke man ikke har nogen Konfirmationshandling, saaledes som her, og følgelig kan man ikke forlange, at en Udlænding fra disse Lande skal kunne præstere Konfirmationsattest. Der gives ogsaa Lande, i hvilke man ikke har Skoletvang, og altsaa vil man heller ikke kunne forlange, at en Person fra disse Lande skulde kunne møde med en Udskrivningsattest fra Skolen.

Jeg kommer dernæst til § 8, til hvilken jeg ogsaa har stillet en Ændring. Paragraffen omhandler den Undtagelsesbevilling, som af Øvrigheden kan gives til at blive viet i Hjemmet, og lyder i øvrigt saaledes: „Kundgørelse efter § 5 kan kun undlades enten efter Bevilling af Overøvrigheden eller i livsfarlige Sygdomstilfælde, som ikke tillade Opsættelse. Dette sidste maa godtgøres ved Lægeerklæring.“ Jeg foreslaar, at Paragraffen affattes saaledes: „Fritagelse for det i §§ 5 og 7 nævnte Kundgørelses-Tidsrum af 3 Uger kan kun tilstedes ved nødvendig pludselig Bortrejse til Udlandet eller ved livsfarlige Sygdomstilfælde, som ikke tillade Opsættelse, og som ere godtgjorte ved Lægeerklæring.“ Jeg tror, at hvis man overlader til Overøvrigheden at give denne Bevilling og samtidig fastholder, hvad Flertallet foreslaar, men som jeg foreslaar strøget, nemlig, at man herfor skal betale det, man nu betaler for at løse det saakaldte Konge-